

Tatár Sándor

RAJTAM AZTÁN NEM MÚLIK!

Reménytelenül egymásnak feszültek.
Reménytelenül egymásnak feszültünk.
Elkeseredett konoksággal, egyedül a
hajthatatlan szembenállásból, a másik tábor
zsigerből-elutasításából merítve erőt,
csalóka biztonságérzetet a fakenews-tenger
körülmosta szigeteken – a fül nem folytatódik
semmiben, legalábbis az „azok” (ezek) véleményének,
neadjisten, érveinek fontolóra vételéhez
szükséges minimáljóindulatban nem.
De hát le is szokott mindkét oldal az érvelésről:
az macerás és viszi az időt, no meg hát (főleg)
minek – agyhalottak elé érv-gyöngyöket?!
Amúgy meg mindenféle grínpízsesek, kéretlen
vészmadarak huhognak: nyakunkon a
saját magunk okozta világvége
(megsülünk és megfulladunk – esetleg fordított
sorrendben, bár úgy egy kicsinyt talán még pikánsabb
logikailag) – pedig hát nem eszik azt olyan forrón,
ez egészen biztos; olyan kurva drága a benzin, hogy
ugyan ki tudja a bolygót lakhatatlanná telepőfőgni;
de ezek csak nyomják, nyomják a szirénázó mantráikat...
És persze itt van az egyfedélalattélés;
hány esetben messze nem önkéntes az!
Naná, hogy eljár néha az ember keze!

Mi sem természetesebb *ilyen körülmények között*,
mint (mert ebből a kátyvaszból eszmecsere,
közös akarat, progresszió aztán nem lesz) csakis
az egyre duzzadóbb orgonarügyekkel, a fűszál élén
szapora csápmozgatással végigmászó hangyával
vagy odafönt a felhők Rorschach-ábráival törődni,
avagy ősszel a színes lombfesztiválban gyönyörködni,
esetleg megénekelni az őszi levegőben az első füstszagot,
a tócsákon a jégvárta-pionírokat, főzőműsorokon
csüggni
vagy autós magazinba temetkezni, és nem nyugodni
az utca, vagy még jobb, ha a kerület legpuccosabb
terepjárójáig, az egész kertváros
legszomszédsárgítóbbr villájáig,
vagy (tehetőség függvényében) valami szert tolni
vagy legalább alkoholt
– ezek mind logikus és ésszerű válaszok; akinek
más stratégiája van az életbenmaradásra, a világ,
a kor úgy-ahogy elviselésére (vagy ezt állítja),
az vagy álszent (esetleg valódi, de hát az
elenyészően kevés bokorban terem) vagy
teljességgel atipikus (alien); nincs sok időnk
békés, konstruktív, jövőtermő televénynek alkalmas
válaszokat kikísérletezni – ha fanyalgunk, és
nem szolgáljuk ki magunkat a konfekció-polcról,
akkor az se: *semmilyen* modus vivendi nem jut
(erről van az öngyilkossági statisztikáknak pár szavuk).

Micsoda szégyen lenne, ha a társadalmi és tudati
evolúciót nem követné a költészet fejlődése! – Én ebben
a szégyenben nem kívánok osztozni → így, ezt szem előtt
tartva
olvassátok ezt!